

съвсѣмъ по угодата ѝ: съ свойственото ней изострено обоняние, като у едно извѣстно домашно животно, тя подуши, че на гарата баща и синъ ще си поприкажатъ насамъ много работи — можеше и нѣщо да даде Бойковски на дѣда Генка — но пъкъ не искаше да я види цѣлъ свѣтъ въ единъ файтонъ съ тоя старецъ. Ядосваше се, но нѣмаше какво да прави.

На изпращане тя му каза:

— Ехъ, кой да изброява всички роднини! (Та тя ги и не знаеше!) Много здраве на всички изобщо.

Армагана, за който прѣди спомена, го забрави.

— Благодаря, булка, благодаря! весело и гърмогласно отговаряше добродушниятъ старецъ, като се мѣчеше да се намѣсти въ файтона.

Сега дѣдовиятъ Генковъ багажъ бѣ съвсѣмъ малъкъ, но по стойностъ много надминаваше тоя, що домъкна отъ Бойково: въ голѣмата сантрачлия кърпа въ пазвата старецътъ носѣше армаганъ за село стотина лева, навързани наотдѣлно — да се не объркатъ. Имаше и четире писма. Въ една кърпица бѣ обвито хлѣбъ и сирене — скромна закуска за изъ пѣтя.

Щомъ изпрати файтона, Бойковска припна весела прѣзъ двора за вѣжши и запѣ — нѣщо, което много отдавна не бѣ правила: чувствуваше, като че ли нѣкой тежъкъ камъкъ се отвали отъ сърдцето ѝ. Послѣ долетѣ до пияното. Сега тя изсвири вдѣхновено 1—2 ромansa.

Кога файтонътъ отмина Шарения мостъ, дѣдо Генко се извърна, изгледа столицата и нѣкакъ трогнато издума височко:

— Е, Софию, сбогомъ, сбогомъ!... Кой знае дали ще те видя още веднажъ!...

Бойковски придружи баща си до гарата. И Иванъ дойде тукъ, да помогне нѣщо. Сега дѣдо Генко разгледа добръ всичко тукъ, защото, когато идѣше, отъ залисъ и скръбъ нищо не видѣ, пакъ и бѣше самъ.

Бѣше още рано.

Синъ и баща влѣзоха въ буфета и седнаха на маса. И тукъ дѣдо Генко разгледа боязливо картини и хора. Бойковски поздрави 1—2 тукъ насѣдали познати лица и поржча двѣ бири.